

skal en øget selvforsyningsgrad med træprodukter søges opnået. Siden omkring år 1900 er træproduktionen pr. arealenhed forøget med ca. 1 pct. om året. Det skyldes tildels, at der ved anlæg af nye bevoksninger er anvendt et stadigt højere ydende plantemateriale, og at dyrkningen af de etablerede bevoksninger er forbedret. Det skyldes dog også, at skovene er blevet mere sluttede – mere beskyttede – siden indfredningen af dem i forrige århundrede. Herved er skovklimaet blevet bedre, og grundlaget for en sikker og varieret skovdrift er blevet mere frodigt.

Landskabelige hensyn stiller bl.a. krav til skovenes ydre og indre rumlige opbygning, dvs. stabile skovbryn og beskyttelse af heder, moser m.v. i skovene.

Naturhistoriske hensyn kan f.eks. være sikring af gode levesteder for plante- og dyrelivet og fastholdelse og forbedring af skovklimaet samt af et varieret bevoksningsbillede med forskellige træarter af forskellige aldre – i visse tilfælde etageret i de samme bevoksninger.

De kulturhistoriske hensyn er knyttet til bevaring af fortidsminder i skovene samt enkelttræer eller bevoksninger af særlig interesse.

Med miljøbeskyttende hensyn tænkes f.eks. på forhold som beskyttelse af skovklimaet, beskyttelse af grundvand mod f.eks. nitratforurening og på dæmpning af sandflugt og jordfygning.

Med hensyn til friluftslivet tænkes dels på publikums opholdsmuligheder i skovene, dels på oplevelsesmulighederne.

Til § 2

Ad Stk. 1

Forslaget om, at offentligt ejede skove skal tillægge landskabelige, naturhistoriske, kulturhistoriske og miljøbeskyttende hensyn samt hensyn til friluftslivet særlig vægt, er nyt, men svarer til de opgaver, mange offentlige skovejere hidtil har påtaget sig.

Med offentligt ejede skove menes skove, der ejes af staten, kommunerne, både primær- og amtskommunerne, og folkekirken.

Statsskovene er i første række dem, der hører til Statsskovbruget under Miljøministeriet.

Der lægges med bestemmelsen ikke op til, at hensynet til udnyttelse af træproduktionen tilside sættes i de offentlige skove. Det er væsentligt for hele det danske skovbrug og for træindustrien, at der fortsat gennemføres en betydelig erhvervsmæssig aktivitet i statsskovene.

Varetagelse af miljømæssige hensyn formindsker driftsresultatet betragteligt. For Statsskovbrugets vedkommende er det opgjort til 60 – 70 mill. kr. om året. En mindre del af disse omkostninger er direkte udgifter til publikumsfaciliteter m.v. Den største del er indirekte omkostninger i form af manglende indtjening som følge af, at økonomisk set mindre interessante bevoksninger, der f.eks. kan være bevokset med løvtræ i lang omdrift, opretholdes i stort omfang, og at løvskovsarealet til stadighed udvides. Hertil kommer, at Statsskovbruget har betydelige omkostninger ved drift og pleje af udyrkede arealer, der udgør ca. 1/3 af det samlede areal.

En del kommuner har gennem tiderne opkøbt skove til glæde for friluftsliv- eller turistlivet. Det gælder f.eks. en række af de østjyske kommuneskove, hvor kommuner har gjort en indsats for at bevare løvskove.

Skove under folkekirken udgøres ofte af mindre skove, især løvskove. Med tilknytningen til kirke- miljøet kan de kulturhistorisk set være værdifulde, og da skovdriften i nogle tilfælde har været eksten- siv, er de visse steder i landet også naturhistorisk set værdifulde.

Ad Stk. 2

Ifølge stk. 2 skal der lægges vægt på udviklingsopgaver og forsøgsvirksomhed i Statsskovbruget. Det skal fortsat ske i samarbejde med andre myndigheders aktiviteter på området. Dette foregår allerede i dag, idet en betragtelig del af de skovbrugsmæssige forsøgs- og forskningsaktiviteter gennemføres på Statsskovbrugets arealer. Det drejer sig blandt andet om bedømmelse af træarters vækstforhold, skovbehandling, forbedring af skovteknikken, undersøgelse af luftforureningens betydning for trævækst og vildtbiologiske studier. Disse aktiviteter er også medvirkende til, at driftsresultatet forringes i Statsskovbruget.

Statsskovbruget har siden 1982 haft økologiske retningslinier for driften af statsskovene. Heraf fremgår, at der på mange måder kan tages hensyn til jorden og vandet, til bevoksningernes sammensætning og til naturarealer i skovene.

Der gødskes eller kalkes kun i særlige tilfælde, såsom grundgødskning i svagtproducerende nåleskov, erstatningsgødskning i pyntegrøntbevoksninger etc. Ligeledes begrænses anvendelse af herbicider, insekticider, fungicider m.v. til et minimum.

Ved flisning skal mest mulig af blad- og nålemassen samt små grene blive liggende på jordbunden, idet disse ved forrådnelse giver et væsentligt